

Az élet forrása

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 4Mózes 13:24-34; Máté 4:1-4;
János 1:4, 12-13; 6:61-68; 10:10

„Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14:6, ÚRK).

Amikor János evangéliumában megkérdezték Jézustól, hogy ki Ő, az istenségére célzó kifejezéssel válaszolt. A „VAGYOK” félreérthetetlen utalás az Úrra, aki az égő csipkebokorban megjelent Mózesnek: „VAGYOK AKI VAGYOK” (2Móz 3:14) – mondta Mózesnek. Isten, a „VAGYOK” „*testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal*” (Jn 1:14, ÚRK).

Végigfut János evangéliumán a „VAGYOK” témája, amit a heti alapigénk is tükröz: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14:6, ÚRK). A „VAGYOK” a világ világossága, az élet kenyere, a juhok ajtaja vagy kapuja, a Jó Pásztor, az igazi szőlőtő.

Ezen a héten a János evangéliumában adott isteni kijelentéssel folytatjuk. Még alaposabban megvizsgáljuk a dolgok visszáját is, vagyis: a komoly bizonyítékok ellenére, amelyek arra utalnak, hogy Jézus a Messiás, némelyek mégis elutasították. Két okból is foglalkozunk ezzel a kérdéssel: hogy mi magunk elkerüljük ezt a hibát; de azért is, hogy hatni tudjunk másokra is, akiket ez veszélyeztet.

„BENNE VOLT AZ ÉLET”

Jn 1:1 versében az apostol egyértelműen kijelenti, hogy Jézus Isten, Isten Fia. Következésképpen az *életre* tett utalás Jn 1:4 versében - „*Benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága*” (ÚRK) - isteni, mástól nem származó, örökös létezésére vonatkozik. Mivel élete van önmagában, leteheti, majd pedig újból fel is veheti azt (Jn 10:17). Élete van önmagában, tehát életet adhat annak, akinek akar (Jn 5:21; vö. 14:19).

Az *élet* (dzóé) kifejezés harminchatszor jelenik meg *János evangéliumában*, ami az összes újszövetségi előfordulás mintegy 25%-a. Jn 1:4-5 versei egyrészt arra utalnak, hogy bolygónkon Ő az élet forrása, de a szó kapcsolódik az üdvösséghez is. *János evangéliuma* többi része az élet (dzóé) fogalmát leggyakrabban *örök életnek* nevezi, ez a megváltás ígérete (lásd Jn 3:15-16, 36; 4:14, 36; 6:27, 40, 47, 54, 68; 10:27-28). Vagyis Ő, aki a teremtéskor életet adott, üdvösséget, örök életet hoz az elveszett világnak.

Miért jött Jézus a földre (Jn 1:29; 3:16; 6:40; 10:10; 12:27)?

„*És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3:14-15).

A rézkígyóra feltekintve menekültek meg a kígyók által megmart izraeliták, hasonlóképpen Jézus megszabadít minket, akiken a bűn ejtett halálos sebet. Elszenvedte a nekünk járó büntetést, hogy életünk lehessen, ami az Övé.

Krisztus azt szeretné, hogy életünk legyen, méghozzá bőséges (Jn 10:10). Ezért „*mindazoknak, akik befogadták, akik hisznek az ő nevében, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek, akik nem vérből, sem a test akarataiból, sem a férfitól indulatából, hanem Istentől születtek*” (Jn 1:12-13, ÚRK).

Krisztus azért jött, hogy bemutassa nekünk az Atyát, mert „*Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiu, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt*” (Jn 1:18). Jézus jellemét látva megismerhetjük az Atya jellemét.

Mit tudhatunk meg Jézus életéből az Atya jelleméről? Miért olyan jó hír, hogy Ő bemutatta?

ÖRÖK ÉLETNEK BESZÉDE

Olvassuk el Jn 6:61-68 szakaszát! Mit felelt Péter, amikor Jézus megkérdezte a tanítványait, hogy ők is elhagyják-e? Mi volt ennek a jelentősége?

Péternek az „örök életre” vonatkozó szavai a *János evangéliumán* végigfutó témához kapcsolódnak. Az ötezer megvendégelésének hátterén (Jn 6:27, 40, 47, 54, 68) az örök életre vonatkozó kifejezések sűrűjéhez érünk a 6. fejezetben. Jézus kijelenti: Ő az élet kenyere (Jn 6:35), ami alatt azt érti, hogy élete, halála és feltámadása a forrása az örökre szóló megváltásnak.

Az *örök élet* kifejezés (vagy a szinonimái) legalább tizenhét alkalommal fordul elő *János evangéliumában*. Ez nem valamiféle lelki létezésre, egy örökkévaló lény részévé válásra, valamilyen éteri fogalomra utal, hanem az életadó erőre, ami értelemmel tölti be mostani életünket, az Úr visszatérésekor pedig üdvösséget, véget nem érő életet hoz. Amint Jézus testté lett, éppen úgy az általa említett feltámadás egy bizonyos időben, helyen és fizikai testben következik be. A halálból való feltámadást, az Édenben meglévő élet megújulását jelenti.

Hogyan kapunk örök életet (Jn 3:15-16; 5:24; 6:40, 47; 8:31; 12:46; 20:31)?

Egyedül hit által fogadhatjuk el, hogy Jézus Krisztus eljött helyettünk élni és meghalni. A hitet ajándékként kapjuk, azt azonban tudatosan kell vállalnunk, hogy átadjuk magunkat Jézusnak, megtérünk, és megbocsátásért, a bűntől való megtisztításért vére érdemére hivatkozunk.

Amikor Jézus megkérdezte Pétertől, hogy ő is el akarja-e hagyni, Péter így felelt: „*Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad*” (Jn 6:68). Ez összefoglalja az üdvösség lényegét és azt, hogy hogyan nyerhetjük el. Nem a filozófia, a történelem, a tudomány vagy bármi más emberi tanítás révén, mert az üdvösség Jézustól jön, akinek örök élete van önmagában, amit mindenkinek ingyen felkínál, aki a Szentléleknek engedve hajlandó elfogadni azt.

Az örök élet ígérete hogyan hat arra, ahogyan a mostani, mulandó életünkre gondolunk? Hogyan kell hatnia rá?

HIT ÉS ÚJJÁSZÜLETÉS

Olvassuk el Jn 1:12-13 verseit! A keresztennyé válás mely lépéseit mutatja itt be az apostol?

János azért írta az evangéliumát, hogy higgyünk Jézusban, és a hit által örök életünk legyen az Ő nevében (Jn 20:31). Ennek folyamatát Jn 1:12-13 két lépésben írja le. Először befogadjuk Őt, vagyis hitre jutunk benne. Másodszor pedig hatalmat, erőt ad ahhoz, hogy Isten gyermekei, azaz a 13. vers szerint Istentől születettek legyünk. Tehát a keresztennyé válásnak van emberi és isteni oldala is. Hittel kell cselekednünk, el kell fogadnunk Jézust, nyitottá kell válnunk a világosságra, de Ő az, aki új szívet ad nekünk.

A hit valójában Isten ajándéka, ami az Ige olvasásával ér el hozzánk (Róm 10:17). „Ahhoz, hogy Krisztusba vetett igazi hit éljen bennünk, meg kell ismernünk Őt úgy, ahogy az Ige bemutatja” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. 433. o.). „A Szentlélek az ember értelmére hat, megvilágosítja, hitet ébreszt benne Isten iránt” (Ellen G. White megjegyzései, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*. 7. köt. 940. o.).

Aki hisz és elfogadja, hogy a Fiú a Messiás, örök életet nyer. János hangsúlyozza azt is, hogy fogadjuk el a Jézus által kijelentett Igét, higgyünk benne (Jn 5:24, 38, 47)! A Szentlélek győz meg bennünket (Jn 16:7-8; vö. Róm 8:16).

Milyen elvet találunk Róm 8:16 versében a Jézus általi üdvösséggel kapcsolatban?

A hit, a bibliai hit alapja az a munka, amit a Szentlélek a szívünkben végez, ezen alapszik. „A hit... nagyszerű áldás: látó szem, halló fül” (Ellen G. White: *In Heavenly Places*. 104. o.). Humanisztikus megközelítés szerint előbb valamilyen alapot kell találnunk, ami a hitünk kritériuma, és utána lehet hinni. Ezzel szemben a bibliai megközelítés szerint a hit az alap, ami Isten ajándéka (Ef 2:8; 1Kor 1:17-24; 2:1-6). A hit alapjáról indulunk ki, majd pedig onnan fejlődünk megértésben és kegyelemben.

Mit felelnél, ha valaki megkérdezné tőled, hogy mire alapozod a hitedet?

AZ ÉLET FORRÁSÁNAK ELUTASÍTÁSA

Az egész Szentírás legszomorúbb leírásai közül többet is János evangéliumában találunk. „És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt... A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt” (Jn 1:5, 10-11). Tulajdon népe tagjai közül sokan elutasították Őt, aki ezt mondta magáról: „VAGYOK”.

Nem csoda, hogy később Pál így figyelmeztetett: „*Ne dobjátok el hát bizodalmatokat*” (Zsid 10:35). Újból és újból azt láthattuk, hogy az emberek azért utasították el Krisztust, mert nem fogadták el az Igét.

„A mai humanisztikus gondolkodás a kétellyel kezdődik. Az emberek mindent megkérdőjelezve akarják meghatározni, hogy mi az igazság. Ami kiállja a keresztvizsgálatok tüzét, azt elfogadják sziklaszilárd ismeretnek, amire állítható a hitük. Egyesek ugyanilyen módszerrel közelítenek a Bibliához is, tudományos, történelmi, pszichológiai, filozófiai, régészeti vagy geológiai szempontból kérdésessé téve mindent, hogy meghatározzák, mi igaz a Bibliában. Ez a módszer éppen a Szentírás megbízhatóságának kétségbe vonásával kezdődik és arra épít. Krisztus megkérdezte: *»amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön«* (Lk 18:8, ÚRK)” (E. Edward Zinke, Roland Hegstad: *The Certainty of the Second Coming*. Hagerstown, MD, 2000, Review and Herald Publishing Association, 96. o.)?

Olvassuk el 4Móz 13:24-34 verseit! Miért adtak a kémek más-más beszámolót Kánaánról?

Az volt a héberek bűne Kádes-Bárneánál, hogy kételkedtek Isten Szavában. Ő azt mondta nekik, hogy induljanak és foglalják el az országot. Tizenkét kémek küldtek ki Kánaánba, hogy nézzenek ott körül. Kétféle beszámolóval tértek vissza. A többség elkeserítő jelentést tett: óriások lakják az országot, ahol fallal körülvett városok vannak, még soha nem láttunk olyan fegyvereket, mint náluk, jól kiképzett a hadseregük. Velük szemben mi csak Egyiptomból elmenekült rabszolgák vagyunk, csekély katonai tapasztalattal. Tíz kém nemmel szavazott, a súlyos, emberi szempontú bizonyítékok alapján. Két kém szavazott igennel, azon az alapon, hogy ők hittek Isten Szavának mindent legyőző erejében.

Hogyan kerülhetjük el a kétkedés hibáját? Ugyanakkor mit tegyünk, nehogy elbizakodottan valami butaságot tegyünk, miközben azt képzeljük, hogy Isten akaratát teljesítjük, tehát biztos a siker?

ÍTÉLET

„Aki hisz őbenne, nem kerül ítéletre, aki pedig nem hisz, az már el is ítéltetett, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében... mindenki, aki gonoszul cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének cselekedetei. Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy” (Jn 3:18-21, ÚRK; vö. Jn 1:10).

Miért kerülnek kárhóztató ítélet alá emberek (Jn 3:18, 38; 5:24, 38; 8:24; 12:47)?

Aki elutasítja Jézus Krisztust, a világ Világosságát, az kételyeknek és az ördög kísértéseinek teszi ki magát, a világosságtól elfordul a sötétséghez.

Éva kapott világosságot azzal kapcsolatban, hogyan viszonyuljon a kert közepén álló fához, Sátán kísértése azonban arra irányult, hogy azt megkérdőjelezze. Isten szavát azzal az érveléssel akarta próbára tenni, hogy a szeretet Istene biztosan nem fogja elpusztítani a saját teremtményeit. Az érzékei által gyűjtött adatokra is támaszkodott. A kígyó evett a gyümölcsből, és most már beszélni is tud. Talán igaza van. *Ha én is eszem a gyümölcsből, lehet, hogy olyan leszek, mint Isten!* Hagyta magát becsapni, elfordult a világosságtól, és a férje ugyanazt az utat választotta.

Olvassuk el Mt 4:1-4 verseit! A kísértés pusztájában Krisztus milyen elvek szerint küzdött meg Sátán csalásaival?

Krisztus is választhatta volna ugyanazt a humanisztikus gondolkodásmódot, mint Ádám és Éva, vagy az özönvíz előtti emberek, vagy az izraeliták Kádes-Bárneánál. Megkérddezhetné volna, hogy a szeretet Istene miért hagyja a Fiát a pusztában negyven napig étel és védelem nélkül. Elhatározhatta volna, hogy a kövek kenyérré változtatásával bizonyítja: Ő valóban Isten Fia. Ehelyett Isten Igéjével válaszolt. A mennyei dolgok szintjén, nem a földi gondolkodási minták szerint járt el. Milyen könnyen megindokolhatta volna rossz döntését, ahogy annyi ember teszi – gyakran még hívők is!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Velünk az Isten” (11-18. o.) és „Küzdelem” (506-513. o.) c. fejezetei

„Amikor Krisztus megalázkodott, hogy emberi természetet öltson magára, olyan jellemről tett tanúságot, amely Sátán jellemének az ellentéte. Ám még ennél is mélyebbre ereszkedett a megalázkodás ösvényén. *»És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig«* (Fil 2:8). Amiképpen a főpap levette a méltóságát kifejező ékes ruhát, és mint egyszerű pap fehér gyolcsban folytatta szolgálatát, akképpen Krisztus is szolgálai formát öltött, s úgy hozott áldozatot. Ő volt a pap, és Ő volt az áldozat is. *»És ő megsebesített bűneinkért, megrontott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van«* (Ézs 53:5).

Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvette a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, *»és az Ő sebeivel gyógyulánk meg«* (Ézs 53:5)” (i. m. 16-17. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Jézus annyi mindent odaadott a világ megmentéséért! Szerinted mi a legjobb módja annak, hogy másoknak is bemutasd ezt a hatalmas igazságot, és így ők is hitre jussanak?
- 2) Melyek az alapvető különbségek az emberi, világi szinten meghozott döntések és azok között, amelyeket az isteni kijelentés alapján határozunk el?
- 3) Hogyan illeszkedik a logika és az értelem Isten Szavának megértéséhez? Milyen logikus és racionális okokat tudunk felsorolni a hitünk mellett? A prófécia teljesevése és a teremtett világ bámulatos szépsége, bonyolultsága hogyan mutat logikai és racionális szempontból is Isten létezésére és a megváltási terv valóságára?
- 4) Beszéljessünk a csoportban a keddi rész utolsó kérdéséről! A hited min alapszik? Mit felelnél, ha valaki megkérdezné, hogy miért hiszel Jézusban és az evangélium állításaiban?

FÁBIÁNNÉ JESZENSZKY MÁRTA: AZ ÉLETÜNK

Az életünk egy rózsaszál,
kibújik a földből, és
rámosolyog a napsugár.
Bimbóba szökken és virít -
illatozik és csodás, de ó jaj,
hamar jön nagyon az elhervadás.
Ilyen az életünk, rövid nagyon,
rohan velünk, beleszédülünk.
Ragadd hát meg a perceket,
szakítsd le minden nap virágát!
Tedd boldoggá az életed,
úgy, hogy add a szeretetet!
Ha adod, kapni is fogod,
átfonnak majd ölelő karok
Azt sem veszed észre, mily rövid az élet,
ha Istennel éled ezt a földi létet.
Nem veszed majd észre, mert
folytatod a csillagok özönében
Isten kegyelméből -
majd az öröklétben.